

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/288/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617201528
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617201528.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Bratislava, Pajštúnska č. 5, zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Bratislava Pajštúnska č. 5, za ktorú koná Mgr. Martina Klačanová, proti žalovanej: Y. T. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom T. č. XXX, o zaplatenie sumy 9.135,63 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 26. júla 2019, č.k. 27 Csp 165/2017-110, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 26. júla 2019, č.k. 27 Csp 165/2017-110, potvrdzuje.
- II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 26.7.2019, č.k. 27 Csp 165/2017-110, žalobu žalobcu zamietol; žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 16.2.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 9.135,63 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 425,17 € od 24.10.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a ním, postúpil postupca na neho pohľadávku voči žalovanej, ktorá uzatvorila dňa 22.3.2013 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. peňažné prostriedky. Podmienky čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností sú upravené v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach. Ide o zmluvu o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, resp. zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Jeho pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 9.135,63 € pozostávajúca z istiny vo výške 6.000,- €, riadneho úroku vo výške 2.876,77 € a úroku z omeškania vo výške 258,86 €. Uplatnil si aj zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vec prejednal v neprítomnosti žalovanej, ktorá sa na pojednávanie nedostavila a svoju neúčast' neospravedlnila; vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav veci. Právny zástupca žalobcu poukázal na zmluvu o postúpení pohľadávok, konkrétne na článok IV bod 4.2, písm. d/, v zmysle ktorého postupca vyhlásil, že pohľadávky, spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj prílohu č. 1 k zmluve o postúpení, v zmysle ktorej žalovaná naposledy uhradila splátku úveru dňa 16.2.2014, celkový počet dní omeškania žalovanej do postúpenia bol 797. Poukázal aj na zmluvu o splátkovom úvere, článok I bod 10, podľa ktorého ak dôjde k akémukoľvek

porušení zmluvy o splátkovom úvere, bol veriteľ oprávnený postúpiť pohľadávku, s čím žalovaná súhlasila a vlastnoručne zmluvu podpísala. Neoddeliteľnú súčasť zmluvy o splátkovom úvere tvoria všeobecné obchodné podmienky, ktoré v zmysle bodu 19.16 ustanovujú, že banka je oprávnené kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek pohľadávky voči klientom. Ohľadom posudzovania bodu 19.16 poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu)

21 CoE 62/2017, podľa ktorého obchodné podmienky sú v európskom právnom prostredí vrátane Slovenskej republiky štandardné a všeobecne akceptovateľné. V súvislosti s § 92 ods. 8 Zák. o bankách predložil súdu rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19 Co 64/2018 a poukázal na ustanovenie § 151 ods. 1 C.s.p. Prvoinštančný súd zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 22.3.2013 zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 6.000,- € s úrokovou sadzbou vo výške 17,90 % p.a. v deň uzavretia zmluvy, pri RPMN vo výške 21,42 %. V zmluve bolo dohodnuté zaplatenie úveru v 120 mesačných splátkach, s výškou splátky 119,97 € k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 15.5.2013, konečnou splatnosťou úveru dňa 15.4.2023. V čl. II bod I sa dlžník zaviazal uhradiť banke aj poplatky, a to spracovateľský vo výške 169,- € jednorázovo, poplatok za správu úveru vo výške 2,99 € mesačne a poplatok za poistenie k úveru vo výške 4,06 € mesačne. Čl. III. bod 3 úverovej zmluvy obsahuje vyhlásenie žalovanej, že sa oboznámila so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu s účinnosťou od 1.8.2002, úverové podmienky (Obchodné podmienky banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 1.7.2007), sadzovník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle Úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. V uvedenom bode je súčasne uvedené vyhlásenie žalovanej, že bola postupcom písomne informovaná o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách. Oznámením zo dňa 30.9.2015 vyhlásil právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť pohľadávky ku dňu 29.9.2015 a zároveň vyzval žalovanú na zaplatenie zosplatnenej sumy 935,54 € (pravdepodobne 9.035,54 €, poznámka odvolacieho súdu) do 15 dní od prevzatia tohto oznámenia; žalovanej bolo oznámenie žalovanej doručené dňa 15.10.2015. Dňa 23.10.2015 uzatvoril právny predchodca žalobcu a žalobca zmluvu o postúpení pohľadávky a dňa 30.10.2015 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej postúpenie pohľadávky voči nej na žalobcu. Žalovaná podľa žalobcu z poskytnutého úveru zaplatila celkovo sumu 393,44 €, čo žalovaná nepoprela, pričom na istinu z toho bola započítaná suma 0.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 180, § 297 C.s.p., § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 2, § 5524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného ku dňu postúpenia pohľadávky, dôvodiac nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa 22.3.2013 uzavretá zmluva o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru žalovanej. Predmetná úverová zmluva je s ohľadom na charakter subjektov, ktoré ju uzatvárali (veriteľ, ktorý je bankou a konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a dlžník - spotrebiteľ - fyzická osoba nekonajúca pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), spotrebiteľskou zmluvou a poskytnutý úver je spotrebiteľským úverom podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Na takýto vzťah je preto potrebné aplikovať okrem ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch i ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu právneho predchodcu žalobcu so žalovanou. Pritom nie je podstatné podľa akého predpisu mala byť daná zmluva uzatvorená, pretože aj v prípade, ak bola uzavretá podľa iného právneho predpisu ako Občianskeho zákonníka, aj v takom prípade je potrebné s poukazom na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikovať na takúto zmluvu ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv. Zmluvná voľnosť pri spotrebiteľských zmluvách, bez ohľadu podľa akého predpisu boli uzavreté, sa môže pohybovať len v medziach všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej v ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v tom smere, že s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Na základe tejto zmluvy sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia pohľadávky vzniknutej z neuhradeného splátkového úveru. V danom prípade ako prvoradá riešil otázku, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky voči žalovanej na základe predmetnej zmluvy. Posudzovanie aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie v konaní je imanentnou súčasťou rozhodovania súdu [rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 205/200139 (pravdepodobne 2 Cdo 205/2009, poznámka odvolacieho súdu)]. Žalobcu zaťažuje povinnosť preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Zdôraznil, že

záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania, je splátkový úver (bankový úver), ktorý na rozdiel od iných úverov, napr. od nebankových spoločností je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách podlieha bankovému povoleniu a nad činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Poukázal na to, že na postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti je potrebné aplikovať ustanovenie § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale pri bankových úveroch je potrebné rešpektovať aj ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách v súvislosti s identifikáciou predmetu zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo všeobecnosti môže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky pohľadávka akéhokoľvek druhu, teda aj iná ako peňažná, môže byť splatná, nesplatná alebo aj budúca, avšak musí to byť pohľadávka určitá a existujúca. V prípade bankových úverov zákonodarca umožňuje peňažný záväzok klienta banky alebo časť peňažného záväzku (nesplácaný zročný dlh), s ktorým je dlžník v omeškaní postúpiť, avšak ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom právnom vzťahu z bankového úveru, tým že k postúpeniu vyžaduje splnenie osobitných podmienok, a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky klientovi v omeškaní a jeho následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku. Ustanovením § 92 ods.8 sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...). Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanej bola zo strany banky skutočne doručená písomná výzva na zaplatenie dlžnej sumy z úveru a napriek takejto výzve bola žalovaná viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. V konaní bolo žalobcom preukázané, že oznámením zo dňa 30.9.2015 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.9.2015 a zároveň vyzval žalovanú na zaplatenie zosplatennej sumy do 15 dní od prevzatia tohto oznámenia. Žalovaná tak bola právnym predchodcom žalobcu vyzvaná na zaplatenie dlžnej pohľadávky. Napriek tomu, že žalovanej bolo oznámenie s výzvou na zaplatenie preukázateľne doručené dňa 15.10.2015, nebola splnená ďalšia zákonná podmienka, že po doručení výzvy bol dlžník (žalovaná) nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní do dňa postúpenia pohľadávky na žalobcu, ku ktorému došlo dňa 23.10.2015. Banka tak neposkytla žalovanej dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Z dikcie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, konkrétne zo slovného spojenia „napriek písomnej výzve banky“ totiž jasne vyplýva, že 90. dňové omeškanie dlžníka musí nasledovať po doručení výzvy banky. Podľa jeho názoru to vyplýva nielen z gramatického ale aj z logického výkladu znenia citovaného ustanovenia. Ak by tomu tak nebolo a 90 dňové omeškanie dlžníka by nemuselo nasledovať po doručení výzvy banky, dané ustanovenie zákona o bankách by postrádalo svoj zmysel a neposkytovalo by predpokladanú ochranu dlžníkovi pred zhoršením jeho právneho postavenia postúpením pohľadávky na nebankový subjekt. Pokiaľ by 90. dňové omeškanie dlžníka postačovalo aj pred písomnou výzvou banky, tak podmienka výzvy by strácala svoje opodstatnenie, pretože ak by výzva bola doručená dlžníkovi napr. len deň pred postúpením pohľadávky, dlžník by už prakticky nemal možnosť na jej základe plniť banke a tým predísť postúpeniu pohľadávky na nebankový subjekt, čo zaiste nebolo úmyslom zákonodarcu. Podmienka výzvy v danom ustanovení by potom bola iba formálnou a redundantnou podmienkou. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.4.2018, sp.zn. 1 Cdo 147/2017, podľa ktorého: „Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čí i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.“... „v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané.“ Žalobca poukazoval na ustanovenia zmluvy o postúpení pohľadávok, zmluvy o splátkovom úvere a všeobecných obchodných podmienok, ktoré umožňujú postúpenie pohľadávky aj bez výzvy dlžníkovi, resp. bez dodržania podmienok stanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ale takéto dojednania nemôžu korigovať, resp. meniť predmetné zákonné ustanovenie v neprospech spotrebiteľa. Okrem toho ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť. Znenie bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok umožňujúce postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, na ktoré poukázal žalobca, je navyše v rozpore so zákonom a spôsobuje

nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Dal do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako bod 19.16 všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7 Co 199/2016), čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nepreukázanie doručenia výzvy právnym predchodcom žalobcu tak ako to ukladá § 92 ods. 8 Zákona o bankách, mal preukázané, že zo strany banky ako právneho predchodcu žalobcu nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Vzhľadom na nepreukázanie doručenia výzvy právnym predchodcom žalobcu tak ako to ukladá § 92 ods. 8 Zákona o bankách mal preukázané, že zo strany banky ako právneho predchodcu žalobcu nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože aj keď jej vzniklo právo na náhradu trov konania, žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a iné trovy jej zo spisu nevyplývajú.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p.). Uviedol, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá, a tak nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. V tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 16.2.2014, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015). Žalovaný bol tak v omeškaní celkom 797 dní a zároveň bolo preukázané, že bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 9.9.2015, výzvou zo dňa 30.9.2015 (označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti). Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa neho v danom prípade v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie uvedeného ustanovenia zákona nevyplýva, nakoľko pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t.j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v citovanom ustanovení zákona výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v danom prípade si zmluvné

strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti. Potreba osobitného upozornenia na plnenie tejto splátky ani nie je potrebná a postupca by si mohol vymáhať nárok na zaplatenie takto omeškanej splátky súdnou cestou i bez osobitného upozornenia pre dlžníka o tom, že nezaplatil splátku v lehote splatnosti. Argumentácia prvoinštančného súdu je tak absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti (nakoľko splatnosť jednotlivých splátok si dojednali samotné zmluvné strany), nie až po výzve banky, pričom odkázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.6.2017, č.k. II. ÚS 796/2016-65. Postup súdu prvej inštancie, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t.j. v rozpore s ustanovením § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplatí svoj záväzok v splátkach riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Na základe uvedeného má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporné preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, takže bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva. V konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom doručenie tejto výzvy žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Poukázal na ustanovenia § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 C.s.p., keď skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté a bolo ich potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade svojho peňažného záväzku. Taktiež v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti odkázal na uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 4.12.2018, sp.zn. 24 Co 124/2018 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.3.2019, sp.zn. 19 Co 64/2018, ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Čl. 19 bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok bol krajskými súdmi Slovenskej republiky opakovane preskúmaný, pričom krajské súdy Slovenskej republiky nedospeli k záveru, že takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ale práve naopak - dospeli k záveru, že takéto dojednanie zmluvných strán je možné a v súlade so zákonom. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.9.2018, č.k. 21 CoE 2/2017-56; Krajského súdu v Prešove zo dňa 7.12.2016, sp.zn. 10 Co 76/2016; Krajského súdu v Prešove zo dňa 5.10.2016, sp.zn. 9 Co 145/2015; Krajského súdu v Prešove, zo dňa 5.10.2016, sp.zn. 1 Co 206/2015; Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.9.2016, sp.zn. 11 Co 11/2015; Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.1.2018, sp.zn. 24 Co 147/2017 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.2.2018, sp.zn. 10 Co 57/2017. Zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, keď svoju aktívnu vecnú legitimitáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu i zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami zo strany postupcu, pričom žalovaný doručenie výzvy v konaní nepoprel. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, resp. napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal trovy konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to

dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 9. decembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o nepriznaní žalovanej sumy z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže nepreukázal, že by jeho právny predchodca, a to banka, platne na žalobcu postúpila pohľadávku voči žalovanej, a že po doručení výzvy zo strany banky žalovanej, táto bola v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke.

10. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, účinný v čase postúpenia pohľadávky (23.10.2015) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi iba za splnenia určitých podmienok, keď predpokladom na postúpenie pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol dlžník v omeškaní aspoň 90 dní, pričom banka ho musí na splnenie dlhu písomne vyzvať, pri nesplnení tohto predpokladu nie je možné pohľadávku postúpiť, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

13. Z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že z postúpenia sú vylúčené pohľadávky, pri ktorých to zakazuje zákon, úradné rozhodnutie alebo iné opatrenie, ktoré je pre účastníkov záväzkového vzťahu záväzné. Dôvodom pre takýto zákaz môže byť ochrana dôverných údajov, bankové, telekomunikačné alebo obchodné tajomstvo (napr. § 92 ods. 8 č. 483/2001 Z.z. Zákona o bankách). Ak by napriek

zákonnému zákazu došlo k postúpeniu pohľadávky, zmluva o postúpení by bola absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom táto neplatnosť pôsobí od začiatku a nemožno ju zhojiť.

14. V konaní pred prvoinštančným súdom bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaná uzavreli dňa 22.3.2013 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 6,- € s úrokom vo výške 17,90 %, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v 120 mesačných splátkach po 119,97 € k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 15.5.2013 a konečnou splatnosťou úveru dňa 15.4.2023, s ročnou percentuálnou mierou nákladov vo výške 21,42 %, priemernou hodnotou RPMN vo výške 14,11 %, pričom celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 13.878,87 € (č.l. 3 spisu). Oznámením o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 30.10.2015 právny predchodca žalobcu, t.j. Slovenská sporiteľňa, a.s., oznámila žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE . zo dňa 23.10.2015 postúpila svoju pohľadávku na žalobcu (č.l. 31 spisu); uvedené oznámenie zaslal žalovanej dňa 11.11.2015 (č.l. 29 spisu). Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 30.9.2015 oznámil žalovanej, že vyhlasuje mimoriadnu splatnosť pohľadávky z uvedenej zmluvy ku dňu 29.9.2015 a zároveň ju vyzval na úhradu sumy 9.035,54 € do 15 dní (č.l. 39 spisu). Aj keď žalobca preukázal uvedenou písomnou výzvou banky, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a že žalovaná bola bankou vyzvaná na zaplatenie pohľadávky, nepreukázal, že žalovaná ako dlžníka bola v omeškaní s úhradou splatného záväzku o viac ako 90 kalendárnych dní podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Predmetnú pohľadávku nebolo potom možné postúpiť, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka a keďže pohľadávku nie je možné postúpiť, postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu bolo v rozpore so zákonom, z čoho vyplýva, že toto postúpenie pohľadávky je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj navonok voči dlžníkovi, pričom na rozpor postúpenia podľa § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, teda z úradnej povinnosti a v prípade, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, tak ako je to uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách, má postupca v súdnom konaní tvrdiť a preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu, teda splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky.

15. V posudzovanej veci zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nepreukázal, že v čase postúpenia pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. na neho, bol splnený predpoklad podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda že aj napriek písomnej výzve banky jej klient, t.j. žalovaná, bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke (písomná výzva zo dňa 30.9.2015), z dôvodu ktorého pre nespĺnenie uvedenej podmienky (omeškanie o viac ako 90 kalendárnych dní), pohľadávka voči žalovanej nebola v čase postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, preto nemožno považovať postúpenie pohľadávky za platné, z čoho vyplýva, že žalobca nie je oprávnený pohľadávku voči žalovanej uplatňovať pred súdom, nakoľko nepreukázal, že by sa platne a účinne stal veriteľom uplatnenej pohľadávky, t.j. aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatňovanie.

16. Odvolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 92 ods. 7 Zákona o bankách, keď podľa dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu, je možné použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Ak teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila zmluvou zo dňa 23.10.2015 predmetnú pohľadávku na žalobcu (podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok predstavoval zostatok pohľadávky sumu 9.135,63 €, posledná úhrada bola vykonaná dňa 19.2.2014), mimoriadnu splatnosť pohľadávky vyhlásila ku dňu 29.9.2015 a písomnou výzvou zo dňa 30.9.2015 vyzval žalovanú na zaplatenie pohľadávky, postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko ku dňu postúpenia pohľadávky nebola žalovaná v omeškaní aspoň 90 kalendárnych dní, preto Slovenská sporiteľňa, a.s. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu, takže tak ako je uvedené vyššie, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nie je v konaní vecne aktívne legitimovaný.

17. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutia krajských súdov, ktoré sú v jeho prospech, podľa ktorých sa považuje postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, a to banky Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu za platné, ale podľa konštantnej judikatúry slovenských súdov (napríklad rozsudky Krajského súdu Bratislava zo dňa 21.3.2016, sp.zn. 6 Co 58/2016; Krajského súdu Prešov

zo dňa 12.12.2017, sp.zn.

17 Co 117/2017; Krajského súdu Trenčín zo dňa 22.2.2017, sp.zn. 17 Co 87/2016; Krajského súdu Žilina zo dňa 8.11.2017, sp.zn. 7 Co 203/2017), sa považuje zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom za neplatnú pre nesplnenie podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávok za platnú doteraz nedala najvyššia súdna autorita, tak odvolací súd dôvodí, že rozhodnutia odvolacích súdov, na ktoré žalobca poukazyval vo svojom odvolaní, nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

18. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

20. Odvolací súd osobitne nepreskúmaval výrok napadnutého rozsudku, ktorým nebola žalovanej priznaná náhrada trov konania, pretože žiadna zo sporových strán voči tomuto výroku odvolanie nepodala.

21. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. XXXXX/XX, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).